

עפ"ת 20208/01/15 - מדינת ישראל נגד יפרח סבלדי

בתי המשפט

עפ"ת 20208-01-15
16 מרץ 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אדוה וייצגן מפמ"ד

המעוררת

נגד

יפרח סבלדי

המשיב

פסק דין

ערעור המדינה על הכרעת דין של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט אופיר), מיום 25.11.14, לפיה זיכה את המשיב מהאישום, לאחר שעד התביעה היחיד בעניינו לא התייצב, ומשכך לא הוכח האישום.

בהחלטה קודמת מאותו דיון, סרב בית המשפט קמא לדחות את הדיון לצורך זימונו של העד, וקבע, כי חובתה של המדינה לוודא עם עדיה, זמן סביר טרם הדיון, כי קיבלו לידיהם את הזימון הרלוונטי, ואף לשוחח עימם טרם הדיון ולהסביר על מה הם אמורים להעיד.

המדינה מלינה על הזיכוי, ועל ההחלטה שלא לדחות את הדיון. לטענת ב"כ המדינה, היה על בית המשפט קמא לבדוק ולהיווכח, כי הזימון שנשלח על ידי המזכירות כלל לא התקבל על ידי העד, ולא היה מקום להטיל על התביעה את האחריות לאי זימונו. לאור מהות העבירה היה מקום לדחות את הדיון, ולא היה מקום להחליט במקום מבלי לברר עד תום את סיבת אי התייצבות העד.

עוד נטען, כי מדובר בעבירת קנס, ומכאן, שאלמלא התייצב המשיב לדיון, ניתן היה לדון אותו בהעדר, ולכן אין לומר כי "נגרר" לבית המשפט. המשיב הוא שפתח את שערי בית המשפט לדיון, באמצעות הגשת הבקשה להישפט, ומכאן, שהוא זה שהכריז כי קיים אינטרס ציבורי לנהל את המשפט, שאם לא כן היה מסתפק בתשלום הקנס המקורי. אם כבר נפתח ההליך בבית המשפט, הרי שהנמקתו של בית המשפט קמא בדבר סיווג העבירה כעבירת ברירת משפט, הפכה להיות בלתי רלוונטית.

לבסוף טענה, כי ניתן יהיה לסיים את ניהול התיק תוך ישיבה אחת קצרה, וקבלת הערעור לא תטיל עומס על בית המשפט.

המשיב עותר לדחיית הערעור, וטוען, כי הגיע לבית המשפט כשהוא מוכן לקיים את ההליך. המדינה היא שביקשה לדחות

את הדיון פעם אחת כדי לזמן את עדיה, והיא זו שהיתה צריכה לדאוג להתייצבות העד.

להשלמת התמונה אציין, כי למשיב יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, 113 קמ"ש מקום שהמהירות המקסימאלית היא 80 קמ"ש.

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור להדחות.

איני סבורה כי כל אימת שלא מתייצב עד תביעה, יש לזכות את הנאשם מהאישום, נהפוך הוא, בדרך כלל האינטרס הציבורי בהרשעת עבריינים עולה על האינטרס הפרטי של הנאשם שלא יבוטל זמנו, או על האינטרס הציבורי החשוב לא פחות, של מניעת ביטול זמנו של בית המשפט. עם זאת, בנסיבות העניין, לא מצאתי פגם בשיקול דעתו של בית המשפט קמא.

מדובר בעבירה קלה יחסית, על פי נסיבותיה. מובן שאין להקל ראש בחריגה של 32 קמ"ש מהמהירות המותרת, אולם, בהסתכלות הכוללת, הנסיבות אינן מן החמורות.

בית המשפט קמא צדק בקביעתו, לפיה על המאשימה לדאוג להתייצבות עדיה. למרות האמור בכתב הערעור, היה ברור לבית המשפט קמא, כי הזימון לעד יצא מטעם המזכירות, אולם אין אישור מסירה בתיק. מכאן, שיתכן שההזמנה לא הגיעה כלל לידי של העד. חובת המדינה (ואיני סבורה כי בית המשפט צריך להזהיר אותה בעניין זה בכל תיק), לבדוק טרם הדיון, את מצב אישורי המסירה, ולוודא כי העד (בפרט כשמדובר בשוטר), יודע אודותיו. אם לא כן, תפקידה להודיע זאת לבית המשפט מבעוד מועד, על מנת שישקול דחיית הדיון, ומניעת ביטול זמנם של כל המעורבים.

כפי שציינתי לעיל, גם כאשר המדינה לא ממלאת את חובתה זו, לא יסרב בית המשפט כדבר שבשגרה לדחיות דיון על רקע אי התייצבות עדים, ועליו לשקול את מכלול הנסיבות, כולל מספר הדיונים שכבר התקיימו בהליך, היקף מחדלה של המדינה, והאינטרס הציבורי להרשיע בנסיבותיו המיוחדות של התיק שבפניו.

מדובר כאן בישיבת הוכחות ראשונה, כך שהטרח שנגרמה למשיב אינה גדולה. אילו היה מדובר בעבירה חמורה יותר על פי נסיבותיה, יתכן והיה מקום לקבל את הערעור, אולם נוכח נסיבות העבירה, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט קמא, ואני דוחה את הערעור.

ניתן והודע היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.